A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2016. október 18.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — Iránnal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Megsemmisítés iránti kereset — Keresetindítási határidő — A kereseti kérelmek kiigazítása — Elfogadhatóság — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — A hatékony bírói jogvédelemhez való jog — Nyilvánvaló értékelési hiba — A megsemmisítés joghatásainak időbeli változtatása”

A T-418/14. sz. ügyben,

a **Sina Bank** (székhelye: Teherán [Irán], képviselik: B. Mettetal és C. Wucher-North ügyvédek)

felperesnek,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: B. Driessen és D. Gicheva, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az EUMSZ 263. cikken alapuló és egyrészt a felperes nevének a 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozattal (HL 2010. L 281., 81. o.) módosított, az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL 2010. L 195., 39. o.; helyesbítés: HL 2010. L 197., 19. o.) II. mellékletében, valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.; helyesbítések: HL 2012. L 332., 31. o.; HL 2014. L 93., 85. o.) IX. mellékletében szereplő jegyzékben való további szerepeltetésére vonatkozó, az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010/413/KKBP tanácsi határozatban, illetve az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU tanácsi rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek részére szóló, 2014. március 15-i értesítésből (HL 2014. C 77., 1. o.) kitűnő tanácsi határozat, másrészt pedig a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2014. november 7-i 2014/776/KKBP tanácsi határozat (HL 2014. L 325., 19. o.), a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2014. november 7-i 1202/2014/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2014. L 325., 3. o.), a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2015. június 25-i (KKBP) 2015/1008 tanácsi határozat (HL 2015. L 161., 19. o.), valamint a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2015. június 25-i (EU) 2015/1001 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 161., 1. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában, amennyiben e jogi aktusok továbbra is szerepeltetik a felperes nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová (előadó) és E. Buttigieg bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: M. Junius tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. április 8-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1. *Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések*

1 A jelen ügy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából elfogadott korlátozó intézkedések keretébe illeszkedik, amelyek célja, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységét és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: az atomfegyverek elterjedése).

2. *A felperest érintő korlátozó intézkedések*

2 A felperes a Sina Bank állami tulajdonban álló részvénytársaságként bejegyzett iráni bank.

3 2010. július 26-án a felperes nevét felvették az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL 2010. L 195., 39. o.; helyesbítés: HL 2010. L 197., 19. o.) II. mellékletében szereplő jegyzékbe.

4 Következésképpen a felperes nevét az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendelet (HL 2007. L 103., 1. o.) V. mellékletében szereplő jegyzékbe is felvették. Az ez utóbbi jegyzékbe vétel a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL 2010. L 195., 25. o.) az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételének időpontjában, tehát 2010. július 27-én lépett hatályba. E jegyzékbe vétel a felperes pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztásával (a továbbiakban: pénzeszközök befagyasztása) járt.

5 A felperes nevének a 2010/413 határozat II. mellékletében és a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvétele a következő indokokon alapult:

„Ez a bank szorosan kapcsolódik a Daftarhoz (kb. 500 főt foglalkoztató, az iszlám forradalom turisztikai hivatal), így részt vesz a rezsim stratégiai érdekeinek finanszírozásában [helyesen: Ez a bank nagyon szorosan kapcsolódik a »Daftar« érdekeihez (az iszlám forradalom vezetőjének hivatala: az adminisztráció körülbelül 500 együttműködő személyből áll). E bank ily módon hozzájárul a rezsim stratégiai érdekeinek finanszírozásához].”

6 2010. július 27-i levelében az Európai Unió Tanácsa tájékoztatta a felperest nevének a 2010/413 határozat II. mellékletében és a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételéről. Az ez utóbbi jogi aktusok másolatát e levélhez mellékelten csatolták.

7 2010. szeptember 8-i levelében a felperes hivatkozott a szóban forgó jegyzékbe vétellel kapcsolatos észrevételeire, és felhívta a Tanácsot e jegyzékbe vétel felülvizsgálatára.

8 A felperes helyzetének felülvizsgálatát követően a Tanács 2010. október 25-i hatállyal fenntartotta a felperes nevét a 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozattal (HL 2010. L 281., 81. o.) módosított 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzékben.

9 Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL 2010. L 281., 1. o.) elfogadásakor a felperes nevét a fenti 5. pontban már említettel azonos indokok miatt 2010. október 27-i hatállyal felvették az említett rendelet VIII. mellékletében szereplő jegyzékbe.

10 A felperessel 2010. december 5-én közölt 2010. október 28-i levélben a Tanács arról tájékoztatta a felperest, hogy miután a 2010. szeptember 8-i levelében szereplő észrevételek tükrében felülvizsgálta a helyzetét, továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia.

11 2010. december 6-i és 20-i levelében a felperes ügyvédei közvetítésével vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását. A felperes védelemhez való jogának gyakorlása érdekében az ügyvédek azt kérték, hogy a Tanács biztosítson számukra hozzáférést az ügyiratokhoz, valamint közölje velük a meghozott intézkedés fenntartását igazoló bizonyítékokat.

12 A Törvényszék Hivatalához 2011. január 6-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a lényegében a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletének, valamint a 961/2010 rendelet VIII. mellékletének a felperest érintő részében való megsemmisítése iránti keresetet. Az ügyet a Törvényszék Hivatalánál a T-15/11. szám alatt vették nyilvántartásba.

13 2011. február 22-i levelében a Tanács közölte a felperes ügyvédeivel a 6724/11. számú dokumentumot, amely a fenti 5. pontban hivatkozott indokok alátámasztására szolgáló ügyiratokat tartalmazza.

14 2011. július 18-i levelében a felperes ismételten vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását.

15 A felperes helyzetének felülvizsgálatát követően a Tanács továbbra is szerepeltette a felperes nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében, illetve a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő jegyzékben, 2011. december 1-jei – amely a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozat (HL 2011. L 319., 71. o.) elfogadásának időpontja –, illetve 2011. december 2-i – amely a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 319., 11. o.) Hivatalos Lapban való közzétételének időpontja – hatállyal.

16 A 2011. december 5-i levélben, amelyet a felperessel ugyanazon a napon közöltek, a Tanács arról tájékoztatta a felperest, hogy utóbbinak továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia. A Tanács ebben a levélben kiemelte, hogy „noha [a felperes] részvényeinek körülbelül 36%-át nyilvános ajánlat keretében eladták, a fő részvényes továbbra is a [Mostazafan] alapítvány, amely állami szerv, és a vezetőnek tartozik elszámolással”, valamint hogy „következésképpen továbbra is azon a véleményen van, hogy [a felperes] nagyon szorosan kapcsolódik a »Daftar« (a vezető hivatala) érdekeihez, és ily módon hozzájárul a rezsim stratégiai érdekeinek finanszírozásához.”

17 2012. január 23-i levelében a felperes ügyvédei közvetítésével ismételten vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását. A felperes védelemhez való jogának gyakorlása érdekében az ügyvédek azt kérték, hogy a Tanács biztosítson számukra hozzáférést az ügyiratokhoz, valamint közölje velük a meghozott intézkedés fenntartását igazoló bizonyítékokat.

18 A Törvényszék Hivatalához 2012. február 10-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a lényegében először is a 2011/783 határozat és az 1245/2011 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti keresetet, amennyiben e jogi aktusok a felülvizsgálatot követően továbbra is szerepeltették a nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 961/2010 rendelet

VIII. mellékletében szereplő jegyzékben, másodszor pedig a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2010/413 határozat 19. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának a felperesre vonatkozó részében történő megsemmisítése iránti keresetet. Az ügyet a Törvényszék Hivatalánál a T-67/12. szám alatt vették nyilvántartásba.

19 Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.; helyesbítések: HL 2012. L 332., 31. o.; HL 2014. L 93., 85. o.) elfogadásakor a felperes nevét a fenti 5. pontban már említettel azonos indokok miatt 2012. március 24-i hatállyal felvették az említett rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékbe.

20 A Törvényszék a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítéletével (T-15/11, EU:T:2012:661) megsemmisítette a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletét, valamint a 961/2010 rendelet VIII. mellékletét a felperest érintő részükben. Mindazonáltal fenntartotta a felperes tekintetében a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletének joghatásait a 961/2010 rendelet VIII. melléklete felperest érintő részében való megsemmisítésének hatálybalépéséig. Mivel a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélettel (T-15/11, EU:T:2012:661) szemben nem nyújtottak be fellebbezést, az véglegessé és jogerőssé vált.

21 2014. március 15-én a Tanács közzétette a 2010/413 határozatban, illetve a 267/2012 rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek részére szóló értesítést (HL 2014. C 77., 1. o.), amely a felülvizsgálatot követően hozott, a 2010/413 határozatban és a 267/2012 rendeletben előírt korlátozó intézkedések azon személyekre és szervezetekre való további alkalmazására vonatkozó határozatát tükrözi, akiknek, illetve amelyeknek a nevét felvették az ez utóbbi határozat II. mellékletében és az ez utóbbi rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékbe.

22 2014. április 14-i levelében a felperes ismételten vitatta a Tanács előtt a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását.

A jelen kereset előterjesztését követően bekövetkezett tények

23 A Törvényszék 2014. június 4-i Sina Bank kontra Tanács ítéletével (T-67/12, nem tették közzé, EU:T:2014:348) egyrészt elutasította az elé terjesztett keresetet mint amelyet az annak elbírálására hatáskörrel nem rendelkező bíróság előtt indítottak, amennyiben az a 2010/413 határozat 19. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsemmisítésére irányult, és mint elfogadhatatlant, amennyiben az a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének megsemmisítésére irányult, másrészt pedig megsemmisítette a 2011/783 határozatot és az 1245/2011 végrehajtási rendeletet, amennyiben e jogi aktusok a felülvizsgálatot követően továbbra is szerepeltették a felperes nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő jegyzékben. Mivel a 2014. június 4-i Sina Bank kontra Tanács ítélettel (T-67/12, nem tették közzé, EU:T:2014:348) szemben nem nyújtottak be fellebbezést, az véglegessé és jogerőssé vált.

24 A Tanács a 2014. szeptember 1-jei elektronikus üzenetben jelezte a felperes ügyvédeinek, hogy a felperes helyzetének felülvizsgálatát követően úgy határozott, hogy továbbra is szerepelteti a nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében, valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben (a továbbiakban: vitatott jegyzék) a következő indokok miatt:

„A Sina Bank felett az ellenőrzést a Mostazafan Foundation (Mostazafan Alapítvány) – a [...] vezető közvetlen ellenőrzése alatt álló jelentős iráni félállami szervezet – gyakorolja, amely 84%-os tulajdonrésszel rendelkezik a Sina Bankban. A Sina Bank pénzügyi szolgáltatásokat nyújt a Mostazafan Foundation (Mostazafan Alapítvány), valamint a hozzá tartozó szervezetek és vállalkozások részére. A Sina Bank tehát a Mostazafan Alapítványon keresztül pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak.”

25 Ugyanezen üzenet mellékletében a Tanács közölte a MD RELEX 169–174/14 referenciaszámú dokumentumokat, amelyek a fenti 24. pontban hivatkozott indokok alátámasztására szolgáló ügyiratokat tartalmazzák.

26 2014. szeptember 17-i levelében a felperes vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását. Vitatta különösen az Iráni Iszlám Köztársaság Mostazafan Alapítványának (a továbbiakban: alapítvány) a felperes tőkéjében fennálló százalékos részesedését.

27 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2014. november 7-i 2014/776/KKBP tanácsi határozattal (HL 2014. L 325., 19. o.) a felperes nevének a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételének indokait a fenti 24. pontnak megfelelően 2014. november 8-i hatállyal módosították.

28 Következésképpen a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2014. november 7-i 1202/2014/EU tanácsi végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 325., 3. o.) a felperes nevének a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételének indokait a fenti 24. pontnak megfelelően 2014. november 8-i hatállyal egyaránt módosították.

29 A felperessel 2014. november 10-én közölt levélben a Tanács jelezte, hogy a felperesnek továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia a fenti 24. pontban hivatkozott indokok miatt. A Tanács hozzátette, hogy a felperesnek a 2014. szeptember 17-i levélben szereplő azon állítása, amely szerint az alapítványnak a tőkéjében fennálló százalékos részesedése 2011 márciusát követően 80%-ról 63,52%-ra csökkent, nem került alátámasztásra, továbbá annak ellentmondanak az alapítványnak a 2012-es évre vonatkozó pénzügyi kimutatásai, amelyek alapján az alapítványnak a felperes tőkéjében fennálló részesedése 2012 márciusában továbbra is 84% volt.

30 2015. január 15-i levelében a felperes vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását. Emlékeztetett az ügyiratokhoz és az említett intézkedést igazoló összes dokumentumhoz való teljes körű hozzáférés biztosítására irányuló kérelmeire.

31 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2015. június 25-i (KKBP) 2015/1008 tanácsi határozattal (HL 2015. L 161., 19. o.), valamint a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2015. június 25-i (EU) 2015/1001 tanácsi végrehajtási rendelettel (HL 2015. L 161., 1. o.) a Tanács a felülvizsgálatot követően 2015. június 27-i hatállyal fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékben a fenti 24. pontban hivatkozott indokok miatt.

32 A 2015. június 26-i levélben és elektronikus üzenetben a Tanács arról tájékoztatta a felperes ügyvédeit, hogy a felperesnek továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia a fenti 24. pontban hivatkozott indokok miatt.

33 2015. július 31-i levelében a felperes ügyvédei közvetítésével vitatta a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés fenntartását, valamint megismételte az ügyiratokhoz és az elfogadott intézkedést igazoló összes dokumentumhoz való teljes körű hozzáférés biztosítására irányuló kérelmeit.

Az eljárás és a felek kérelmei

34 A Törvényszék Hivatalához 2014. május 25-én benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet, amely a 2014. március 15-i értesítésből kitűnő, a felperes nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetésére vonatkozó tanácsi határozat (a továbbiakban: vitatott határozat), valamint a 267/2012 rendelet IX. mellékletének a felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére irányul.

35 2014. szeptember 2-án a Tanács ellenkérelmet nyújtott be.

36 2014. október 22-én a felperes benyújtotta a választ.

37 2014. december 4-én a Tanács viszonválaszt nyújtott be.

38 2015. január 16-án a felperes benyújtotta a Törvényszék Hivatalához a kereseti kérelmeinek kiigazítása iránti első beadványt annak érdekében, hogy ezek a kérelmek a 2014/776 határozatra és az 1202/2014 végrehajtási rendeletre is vonatkozzanak, amennyiben ezek a jogi aktusok továbbra is szerepeltetik nevét a vitatott jegyzékben.

39 2015. február 9-én a Tanács benyújtotta a jelen kereset kereseti kérelmeinek első kiigazítására vonatkozó észrevételeit.

40 2015. szeptember 20-án a felperes benyújtotta a Törvényszék Hivatalához a kereseti kérelmeinek kiigazítása iránti második beadványt annak érdekében, hogy ezek a kérelmek a 2015/1008 határozatra és a 2015/1001 végrehajtási rendeletre is vonatkozzanak, amennyiben ezek a jogi aktusok továbbra is szerepeltetik nevét a vitatott jegyzékben.

41 2015. november 4-én a Tanács benyújtotta a jelen kereset kereseti kérelmeinek második kiigazítására vonatkozó észrevételeit.

42 Az előadó bíró javaslata alapján a Törvényszék úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzata 89. cikke (3) bekezdésének a), b) és d) pontjában előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak bizonyos kérdésekre, szolgáltassanak bizonyos információkat vagy adjanak tájékoztatást, valamint nyújtsanak be bizonyos iratokat. A felek e kéréseknek az előírt határidőn belül eleget tettek.

43 A Törvényszék a 2016. április 8-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

44 A felperes a keresetlevélben és a kereseti kérelmeinek kiigazítása iránti beadványokban lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a vitatott határozatot és a 267/2012 rendelet IX. mellékletét a felperesre vonatkozó részében;

– semmisítse meg a 2014/776 határozatot és az 1202/2014 végrehajtási rendeletet, amennyiben ezek a jogi aktusok továbbra is szerepeltetik a felperes nevét a vitatott jegyzékben;

– semmisítse meg a 2015/1008 határozatot és a 2015/1001 végrehajtási rendeletet (a továbbiakban a 2014/776 határozattal és az 1202/2014 végrehajtási rendelettel együtt: vitatott jogi aktusok), amennyiben e jogi aktusok továbbra is szerepeltetik a felperes nevét a vitatott jegyzékben;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

45 A Tanács lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el az első kereseti kérelmet, amennyiben az a 267/2012 rendelet IX. mellékletének a felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére vonatkozik, valamint a harmadik kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant;

– egyebekben utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. *Az elfogadhatóságról*

Az első kereseti kérelem elfogadhatóságáról, amennyiben az a 267/2012 rendelet IX. mellékletének a felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére vonatkozik

46 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el az első kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant, amennyiben az a 267/2012 rendelet IX. mellékletének a felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére vonatkozik. A 267/2012 rendeletet 2012. március 23-án fogadták el. E rendeletet közzétették, és 2012. március 24-én lépett hatályba. A Törvényszék Hivatalához 2014. május 25-én benyújtott keresetlevélben (fenti 34. pont) szereplő szóban forgó kereseti kérelmet tehát jóval az EUMSZ 263. cikkben előírt határidőn túl nyújtották be.

47 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a jelen elfogadhatatlansági kifogást. Úgy véli, hogy elfogadható a vitatott határozat és a 267/2012 rendelet IX. melléklete megsemmisítésére irányuló kérelem – amennyiben a felperes nevét továbbra is szerepeltetik e jogi aktusokban – a vitatott határozatnak megfelelően és a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélet (T-15/11, EU:T:2012:661) kihirdetése ellenére.

48 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a jelen keresetnek a 267/2012 rendelet IX. melléklete felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére irányuló kérelmei lényegében azonosak azokkal a kérelmekkel, amelyek közvetlenül a vitatott határozat, nevezetesen a 2014. március 15-i értesítésből kitűnő, a felperes nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetésére vonatkozó tanácsi határozat megsemmisítésére irányulnak. Ugyanis az egyik, csakúgy, mint a másik, lényegében ugyanarra a jogi aktusra vonatkozik, tehát amellyel – amint az a 2014. március 15-én közzétett értesítésben megjelölésre került – a Tanács a felülvizsgálatot követően úgy határozott, hogy továbbra is szerepelteti a felperes nevét a vitatott jegyzékben.

49 Továbbá meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének, valamint az EUMSZ 263. cikk negyedik és hatodik bekezdésének megfelelően a felperes kereshetőségi joggal rendelkezik a felülvizsgálatot követően nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetésére vonatkozó határozat megsemmisítését illetően, amely határozat a vele szemben hozott korlátozó intézkedések fenntartásának alapját képezi (lásd ebben az értelemben: 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélet, T-15/11, EU:T:2012:661, 34. és 38. pont).

50 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében az egyedi korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktusok megsemmisítése iránti kereset benyújtására nyitva álló határidő az említett személyek és szervezetek tekintetében a közlés időpontjában kezdődik, amelyre sor kell, hogy kerüljön e jogi aktusok tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2013. április 23-i Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 59. pont).

51 Amikor a korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktussal érintett személy vagy szervezet címe ismert a Tanács előtt, utóbbi köteles a szóban forgó jogi aktust az említett címen egyedileg közölni (lásd ebben az értelemben: 2011. november 16-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 47–52. pont). Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy amennyiben a keresetindítási határidő a korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktus közlésének időpontjától kezdődik, ez a határidő addig nem kezdődhet el az ezen jogi aktussal érintett személy vagy szervezet tekintetében, akinek, illetve amelynek a címe a Tanács előtt ismert, amíg a szóban forgó jogi aktust nem közölték vele érvényesen az említett címen (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EU:T:2013:397, 57. és 59. pont; 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 66. pont).

52 A jelen esetben az ügyiratokból és különösen a 267/2012 rendelet IX. mellékletéből kitűnik, hogy a Tanács előtt ismert volt a felperes pontos címe. A Tanács tehát köteles volt egyedileg közölni vele a vitatott határozatot. Márpedig a Tanács ragaszkodott ahhoz, hogy a Hivatalos Lapban tegyen közzé értesítést, ezért mivel a keresetindítási határidő a jogi aktus közlésének időpontjától kezdődik, az nem kezdődhetett meg.

53 Az előző tényezők összességére tekintettel meg kell állapítani egyrészt, hogy a jelen keresetnek a 267/2012 rendelet IX. melléklete felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére irányuló kérelmei nem rendelkeznek önálló hatállyal a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmekkel összehasonlítva, és e kérelmek egymással egybemosódnak, másrészt pedig hogy a jelen kereset elkésettségén alapuló elfogadhatatlansági kifogás – amennyiben a kereset a vitatott határozat megsemmisítésére irányul – megalapozatlan, és azt ennélfogva el kell utasítani.

A harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról

54 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék mint elfogadhatatlant utasítsa el a harmadik kereseti kérelmet, amely a 2015/1008 határozat és a 2015/1001 végrehajtási rendelet megsemmisítésére irányul, amennyiben e jogi aktusok továbbra is szerepeltetik a felperes nevét a vitatott jegyzékben. A 2015. július 31-i levélből (fenti 33. pont) kitűnik, hogy a felperessel ténylegesen közölték ügyvédei közvetítésével a szóban forgó jogi aktusokat. Továbbá a 2010. december 6-i levél (fenti 11. pont) egyes fordulatai a 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítéletből (T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 74. pont) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett megállapodás fennállását feltételezhetik, amely a felperessel jött létre azért, hogy a vele való kommunikáció az ügyvédei közvetítésével történjen. A 2015/1008 határozatnak és a 2015/1001 rendeletnek a felperes ügyvédeivel 2015. június 26-án való közlése (fenti 32. pont) indította meg az említett jogi aktusokkal szemben a keresetindítási határidőt, amely 2015. szeptember 5-én járt le. A Törvényszék Hivatalához 2015. szeptember 20-án benyújtott, a kereseti kérelmek kiigazítása iránti második beadványban (fenti 40. pont) szereplő harmadik kereseti kérelmet tehát elkésetten terjesztették elő.

55 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a jelen elfogadhatatlansági kifogást mint megalapozatlant.

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereseti kérelmek kiigazítása iránti kérelmek előterjesztésére az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében előírt keresetindítási határidő tiszteletben tartásához kapcsolódó követelmény vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EU:T:2013:397, 55. pont; 2013. szeptember 16-i Kargoshaei és társai kontra Tanács ítélet, T-8/11, nem tették közzé, EU:T:2013:470, 40. pont).

57 Annak érdekében, hogy e keresetindítási határidő a felperes tekintetében megkezdődjön, a Tanácsnak, amennyiben a felperes címe ismert volt előtte, egyedileg közölnie kellett vele a 2015/1008 határozatot és a 2015/1001 végrehajtási rendeletet (lásd a fenti 51. pontot).

58 A jelen esetben a Tanács a 2015/1008 határozatot és a 2015/1001 végrehajtási rendeletet a felperessel ügyvédei közvetítésével a 2015. június 26-i levélben és elektronikus üzenetben közölte (fenti 32. pont).

59 A Törvényszék írásbeli kérdésére (a fenti 42. pont) adott válaszában a Tanács egy postai átvételi bizonylatot nyújtott be, amely igazolja, hogy a 2015. június 26-i levél a felperes ügyvédeihez 2015. július 1-jén érkezett meg.

60 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése a „[jogi aktus] felperessel való közlésé[re]”, nem pedig a jogi aktusnak a felperes jogi képviselőjével való közlésére hivatkozik. Ebből következik, hogy amikor valamely jogi aktust közölni kell ahhoz, hogy megkezdődjön

a keresetindítási határidő, e közlést főszabály szerint e jogi aktus címzettjéhez, nem pedig az őt képviselő ügyvédekhez kell intézni. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a felperes jogi képviselőjével való közlés csak akkor minősül címzettel történő közlésnek, ha a közlés ilyen formáját valamely alkalmazandó szabályozás vagy a felek közötti megállapodás kifejezetten előírja (lásd ebben az értelemben: 2009. július 8-i Thoss kontra Számvevőszék végzés, T-545/08, nem tették közzé, EU:T:2009:260, 41. és 42. pont; 2013. július 11-i BVGD kontra Bizottság ítélet, T-104/07 és T-339/08, nem tették közzé, EU:T:2013:366, 146. pont; 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 74. pont).

61 A jelen esetben az alkalmazandó szabályozás, nevezetesen a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdése, valamint a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdése nem hivatkozik kifejezetten annak a lehetőségére, hogy a valamely személlyel vagy szervezettel szemben hozott korlátozó intézkedéseket ez utóbbiak jogi képviselőjével közöljék, hanem kifejezetten úgy rendelkezik, hogy amikor az érintett személy vagy szervezet címe ismert, a korlátozó intézkedések velük szembeni alkalmazására vonatkozó határozatot közvetlenül közölni kell velük. A 2015/1008 határozatot és a 2015/1001 végrehajtási rendeletet tehát közvetlenül a felperessel kellett közölni, akinek a címe a Tanács előtt ismert volt (fenti 52. pont).

62 Egyébiránt a Törvényszék írásbeli kérdésére (fenti 42. pont) adott válaszában és a tárgyaláson a felperes vitatta, hogy közte és a Tanács között megállapodás jött létre azért, hogy a korlátozó intézkedések vele szembeni alkalmazására vonatkozó összes határozatot vele az ügyvédei címén, következésképpen pedig ez utóbbiak közvetítésével közöljék. Valójában az ügyiratok alapján nem állapítható meg az, hogy ilyen megállapodás jött létre a felperes és a Tanács között. Kétségtelen, hogy az ügyiratokból kitűnik, hogy a Tanácsnak a közvetlenül a felpereshez címzett, 2010. október 28-i levelét (fenti 10. pont) követően a felperes ügyvédei válaszoltak a 2010. december 6-i és 20-i levelekben (fenti 11. pont), amelyek a lap alján az ügyvédek saját munkahelyi címét jelölték meg, és amelyek felhívták a Tanácsot arra, hogy utóbbi biztosítsa az ügyvédek számára az ügyiratokhoz való hozzáférést, valamint közölje velük a korlátozó intézkedések ügyfelükkel szembeni alkalmazására vonatkozó határozatának alátámasztására szolgáló bizonyítékokat, és a Tanács az ez utóbbi levelekre való hivatkozással címezte ezt követően a 2011. február 22-i levelet (a fenti 13. pont) közvetlenül a felperes ügyvédeinek. Jóllehet ez a levélváltás igazolja, hogy a felperes a Tanácshoz ügyvédei közvetítésével fordult, és az ügyvédek kérték az ügyiratokhoz való hozzáférést és egyes dokumentumok közlését, ebből nem következik az, hogy a felperes felhatalmazta a Tanácsot az alkalmazandó szabályozástól (lásd a fenti 61. pontot) eltérve arra, hogy a vele való kommunikációra is közvetetten, ügyvédei közvetítésével kerüljön sor. Többek között a 2011. július 18-i levélből (fenti 14. pont) és a 2011. december 5-i levélből (fenti 16. pont) kitűnik, hogy a felperes és a Tanács bizonyos alkalmakkor továbbra is közvetlenül kommunikált egymással. Továbbá a 2015. január 15-i és július 31-i levelekből (fenti 30. és 33. pont) kitűnik, hogy a felperes azt akarta, hogy a Tanács ügyirataiban szereplő releváns dokumentumokat közvetlenül közöljék vele. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen megállapodást nem kötött a Tanáccsal annak érdekében, hogy a szóban forgó jogi aktusokat az ügyvédei címén, következésképpen pedig ez utóbbiak közvetítésével közöljék vele.

63 Ebből következik, hogy a jelen ügy körülményei között a szóban forgó jogi aktusoknak a felperes ügyvédeivel való tényleges közlése nem volt egyenértékű a kommunikációval, tehát e jogi aktusoknak magával a felperessel való közlésével.

64 Az előző tényezők összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen kereset teljes egészében elfogadható.

2. *Az ügy érdeméről*

65 A jelen kereset alátámasztása érdekében a felperes két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első az indokolási kötelezettségnek, a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértésén, a második pedig nyilvánvaló értékelési hibán alapul.

Az indokolási kötelezettségnek, a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértésére alapított első jogalapról

66 A felperes azt kifogásolja, hogy a Tanács a vitatott határozat (fenti 34. pont), valamint a vitatott jogi aktusok (fenti 44. pont, harmadik francia bekezdés) (a továbbiakban együttesen: vitatott jogi aktusok) elfogadásával megsértette az Európai Unió Bírósága és az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett indokolási kötelezettséget, a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvét, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, mivel nem közölte a felperessel sem a pontos indokokat, sem pedig azokat a bizonyítékokat és iratokat, amelyek igazolták a felülvizsgálatot követően nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetését. A felperes azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az indokolás hiánya lényeges eljárási szabályok megsértésének minősül, amit nem orvosolhat az a puszta tény, hogy az érintett az uniós bíróság előtti eljárás során megismeri a vele szemben hozott határozat indokolását. Kizárólag a fenti 5. pontban hivatkozott indokokat közölték vele a jelen kereset előterjesztése előtt. Amint az a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítéletben (T-15/11, EU:T:2012:661) elismerésre került, ez az indokolás elégtelen, ugyanis túlságosan tömör és általános. Továbbá semmilyen bizonyítékot nem szolgáltattak neki a „Daftarral" fennálló feltételezett kapcsolatait, valamint „a rezsim stratégiai érdekeinek" – amelyeket végeredményben nem azonosítottak – finanszírozásához való esetleges hozzájárulását illetően. Mindenesetre a közölt indokolás téves, ugyanis egyrészt nincsen semmilyen bizonyíték arra, hogy a felperes továbbra is az alapítvány ellenőrzése alatt áll vagy a „Daftar" ellenőrzi vagy kapcsolatban áll ez utóbbival, másrészt majdnem kizárólagosan magánszemélyeknek és magántőke-társaságoknak nyújt finanszírozást, és nagyon ritkán kormányoknak vagy közjogi jogalanyoknak. A 2011. december 5-i levélben (fenti 16. pont) szereplő kiegészítő indokok nem szolgáltatnak kellő indokolást a vitatott jogi aktusokhoz. A Tanács e levélben annak kijelentésére szorítkozott, hogy a felperes fő részvényese az alapítvány, de nem pontosította, hogy melyek „a rezsim stratégiai érdekei", amelyeket finanszírozott, valamint azt sem, hogy a 2010/413 határozatnak és a 267/2012 rendeletnek mely konkrét rendelkezései igazolták nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetését. Erre irányuló kérelmei ellenére a Tanács semmilyen részletes információt nem adott elő neve vitatott jegyzékben való további szerepeltetésének indokairól. Pusztán azok a bizonyítékok, amelyeket a Tanács közölt vele, és amelyekre hivatkozott, nem igazolták azt, amit a Tanács a megtámadott jogi aktusokban állított. A megtámadott jogi aktusok indokolásában szereplő egyedi és konkrét információk hiánya nem tette lehetővé a felperes számára azt, hogy ezen jogi aktusok tartalmát megértse, és ezért hatással volt védelemhez való jogának és hatékony bírói jogvédelemhez való jogának gyakorlására.

67 A Tanács cáfolja a felperes érveit és az első jogalap elutasítását kéri.

Az indokolási kötelezettség megsértéséről

68 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen fel kell tüntetnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését úgy, hogy az érdekelt megismerhesse a meghozott intézkedések indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság gyakorolhassa felülvizsgálatát (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 A korlátozó intézkedéseket előíró tanácsi jogi aktussal kapcsolatban az indokolásnak meg kell határozni azokat az egyedi és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben ilyen intézkedéseket kell hozni (2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 52. pont).

71 A 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdése, valamint a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdése is előírja a Tanács számára azt, hogy adja meg az ugyanezen határozat 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának, valamint az ugyanezen rendelet 23. cikke (2) bekezdése a) pontjának és (3) bekezdésének megfelelően hozott korlátozó intézkedések egyedi és konkrét indokait, valamint hogy azokat hozza az érintett személyek és szervezetek tudomására (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. november 16-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 48. pont). Az ítélkezési gyakorlat szerint a Tanácsnak főszabály szerint egyedi közléssel kell teljesítenie az indokolási kötelezettségét, mivel kizárólag a Hivatalos Lapban történő közzététel nem elegendő (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 47. és 48. pont; lásd szintén ebben az értelemben és analógia útján: 2011. november 16-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 52. pont).

72 Az EUMSZ 296. cikk, valamint a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdése és a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdése által megkövetelt indokolásnak igazodnia kell azon rendelkezésekhez, amelyek értelmében a korlátozó intézkedéseket elfogadták. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyeknek a magyarázat megismeréséhez fűződő érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy az indokolás megfelelőségét nemcsak a szövegére, hanem a körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére figyelemmel is meg kell vizsgálni (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

73 Különösen, valamely sérelmet okozó jogi aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

– A vitatott határozatról

74 A fenti 15. és 16. pontban hivatkozott ügyiratokból kitűnik, hogy a vitatott határozat a fenti 5. pontban kifejtett eredeti indokoláson, valamint a fenti 16. pontban kifejtett, a felperessel a 2011. december 5-i levélben közölt kiegészítő indokoláson alapul.

75 A fenti 5. és 16. pontban hivatkozott indokolás egészének célja nyilvánvalóan a felperesre egyrészt a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett, az olyan személy vagy szervezet általi „ellenőrzés” kritériumának alkalmazása, aki, illetve amely úgy minősül, mint aki, illetve amely az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, azzal közvetlen kapcsolatban áll, vagy ahhoz támogatást biztosít, másrészt pedig az ugyanezen rendelkezésekben kifejtett, „az atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumának alkalmazása (lásd ebben az értelemben: 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélet, T-15/11, EU:T:2012:661, 70. pont).

76 Amennyiben a vitatott határozat a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza, e határozat az eredeti indokoláson és a kiegészítő indokoláson alapul, amely utóbbi – amint az a 2014. június 4-i Sina Bank kontra Tanács ítélet (T-67/12, nem tették közzé, EU:T:2014:348) 70. pontjában megállapításra került – nyilvánvalóan arra irányult, hogy kiegészítse az eredeti indokolást, amely az „ellenőrzés” kritériumának a felperesre való alkalmazásán alapult.

77 Mivel a fenti 5. pontban hivatkozott eredeti indokolást már elégtelennek ítélték a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélet (T-15/11, EU:T:2012:661) 82. pontjában, amely ítélet jogerőre emelkedett (fenti 20. pont), még azt szükséges megvizsgálni, hogy a fenti 16. pontban hivatkozott kiegészítő indokolás a jelen esetben kiegészíthette-e az eredetit oly módon, hogy a vitatott határozat elfogadása esetében végül tiszteletben tartották az indokolási követelményeket. A 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítéletben (T-15/11, EU:T:2012:661, 72–79. pont) a Törvényszéknek nem volt alkalma arra, hogy ezt az utóbbi kérdést eldöntse, ugyanis annak a megállapítására szorítkozott, hogy amennyiben az előtte akkoriban vitatott jogi aktusokban a Tanács ezen kiegészítő indokolásra hivatkozott, amelyet a felperessel az említett jogi aktusok elfogadását követően közölték, a Tanács megsértette a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvét, különösen pedig a felperes előzetes meghallgatáshoz való jogát.

78 A jelen esetben a kiegészítő indokolás lehetővé teszi azon személyek vagy szervezetek azonosítását, akik, illetve amelyek a Tanács szerint a felperes felett a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „ellenőrzés[t]” gyakorolnak, és akiket, illetve amelyeket már nem „a vezető hivatal[aként]” azonosítanak – ahogyan az eredeti indokolásban – hanem „Alapítvány[ként]” és „vezető[ként].

79 Továbbá a kiegészítő indokolás lehetővé teszi azoknak a módoknak a megértését, amelyek alapján a Tanács szerint a vezető és az alapítvány a felperes felett közvetlenül vagy közvetetten a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „ellenőrzés[t]” gyakorolt. Az említett indokolásból ugyanis kitűnik, hogy úgy tekintették, hogy az alapítvány a felperes felett közvetlen ellenőrzést gyakorol, mivel továbbra is a felperes „fő részvényese”. Ezen indokolásból egyébiránt kitűnik, hogy úgy tekintették, hogy a vezető az alapítványon keresztül közvetett ellenőrzést gyakorol a felperes felett, mivel „a[z] alapítvány [...] állami szerv, és a vezetőnek tartozik elszámolással”.

80 A jelen ügy összefüggésében a Tanács által használt, az „elszámolással tartozik” kifejezés kellően érthető módon utal a vezető által az alapítvány feletti, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „ellenőrzés” gyakorlására.

81 A felperessel a 2011. december 5-i levélben közölt kiegészítő indokolás a jelen ügy összefüggésében tehát elegendő volt ahhoz, hogy lehetővé tegye számára annak megértését, hogy a vitatott határozat vele szemben az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazta, és pontosabban azon a körülményen alapult, hogy a felperes az alapítvány, és ez utóbbin keresztül a vezető ellenőrzése alatt állt. Hasonlóképpen, a Törvényszéknek ezen kiegészítő indokolás alapján lehetősége van arra, hogy felülvizsgálja a vitatott határozat megalapozottságát, amennyiben az a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza.

82 Következésképpen a jelen ügy összefüggésére tekintettel meg kell állapítani, hogy a vitatott határozatot, amennyiben az a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza, a Tanács által szolgáltatott kiegészítő indokolásnak köszönhetően a jogilag megkövetelt módon indokolták meg.

83 Ellenben a vitatott határozatot nem kellően indokolták, amennyiben az a felperesre az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza. A fenti 16. pontban hivatkozott kiegészítő indokolással módosított, a fenti 5. pontban idézett eredeti indokolás ugyanis lényegében annak a

megállapítására szorítkozik, hogy a felperes hozzájárul „a rezsim stratégiai érdekeinek finanszírozásához”, mivel „a fő részvényes[e] továbbra is a[z] alapítvány, amely állami szerv, és a vezetőnek tartozik elszámolással”.

84 Még annak az elfogadásával is, hogy az atomfegyverek elterjedését úgy lehet tekinteni, hogy az „a rezsim stratégiai érdekei[hez]” tartozik, a vitatott határozat indokolása nem teszi lehetővé azon egyedi és konkrét okok megismerését, amelyek miatt a Tanács úgy vélte, hogy a felperes hozzájárult az atomfegyverek elterjedésének finanszírozásához.

85 Még azt is feltételezve ugyanis, hogy az alapítvány és a felperes között fennálló tőkekapcsolatokat említő indokokból arra lehet következtetni – amint azt a Tanács beadványaiban állítja –, hogy a felperes az alapítványnak jelentős osztalékokat fizet, és pénzügyi szolgáltatásokat nyújt, az említett indokok nem szolgálnak semmilyen magyarázattal az említett összegeknek vagy az említett pénzügyi szolgáltatásoknak az alapítvány vagy a vezető által annak érdekében történő felhasználását illetően, hogy hozzájáruljanak az atomfegyverek elterjedéséhez. Egyrészt a vitatott határozat indokolásából nem tűnik ki, hogy az alapítvány közvetlenül vagy közvetetten részt vesz az atomfegyverek elterjedésében, miközben ez a részvétel nem vélelmezhető a jelen esetben. Másrészt ugyanez az indokolás semmilyen olyan értelmű információt nem tartalmaz, hogy a felperes által az alapítványnak kifizetett osztalékokat vagy nyújtott pénzügyi szolgáltatásokat arra használnák vagy azok arra lennének használhatók, hogy közvetlenül vagy közvetetten hozzájáruljanak az atomfegyverek elterjedéséhez. Márpedig az ilyen felhasználás nem vélelmezhető a jelen esetben.

86 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a vitatott határozatot, amennyiben az a felperesre az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza, nem a jogilag megkövetelt módon indokolták meg.

87 Helyt kell tehát adni az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogásnak, amennyiben az a vitatott határozatnak abban a részében való megsemmisítésére irányul, amely a felperesre az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza (fenti 86. pont), és el kell utasítani ugyanezen kifogást, amennyiben az ugyanezen határozatnak abban a részében való megsemmisítésére irányul, amely a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza (fenti 82. pont).

– A vitatott jogi aktusokról

88 A fenti 24., 27., 28., 31. és 32. pontban hivatkozott ügyiratokból kitűnik, hogy a vitatott jogi aktusok a fenti 24. pontban kifejtett új indokoláson alapulnak.

89 Ezzel az új indokolással a Tanács felidézte és pontosította a felperes, az alapítvány és a vezető között fennálló kapcsolatokat, tehát „a [felperes] felett az ellenőrzést a[z] [...] Alapítvány[...] – a [...] vezető közvetlen ellenőrzése alatt álló jelentős iráni félállami szervezet – gyakorol[j]a, amely 84%-os tulajdonrésszel rendelkezik a [felperesben].” Egyébiránt jelezte, hogy „[a felperes] pénzügyi szolgáltatásokat nyújt a[z] [...] Alapítvány[...], valamint a hozzá tartozó szervezetek és vállalkozások részére”, amiből arra következtetett, hogy „[a felperes] [...] a[z] [...] Alapítványon keresztül pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak.”

90 Ezen indokok célja nyilvánvalóan a felperesre egyrészt a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett, az olyan személy vagy szervezet általi „ellenőrzés” kritériumának alkalmazása, aki, illetve amely az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, azzal közvetlen kapcsolatban áll vagy ahhoz támogatást biztosít, másrészt pedig a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontjában kifejtett, „az iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának alkalmazása. Ez utóbbi tekintetben a vitatott jogi aktusok a vitatott határozathoz képest tehát egy új kritériumon alapulnak (lásd a fenti 75. pontot).

91 A fenti 89. pontban kifejtett indokolás első része a jelen ügy összefüggésében elegendő volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a felperes számára annak megértését, hogy a vitatott jogi aktusok vele szemben az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazták, és pontosabban azon a körülményen alapultak, hogy a felperes az alapítványon keresztül a vezető ellenőrzése alatt állt. Továbbá a Törvényszéknek ezen indokolás alapján lehetősége van arra, hogy felülvizsgálja a vitatott jogi aktusok megalapozottságát, amennyiben azok a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazzák.

92 A fenti 89. pontban kifejtett indokolás második részét illetően az a jelen ügy összefüggésében elegendő volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a felperes számára annak megértését, hogy a vitatott jogi aktusok vele szemben az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumát is alkalmazták, és pontosabban azon a körülményen alapultak, hogy a felperes pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott az alapítvány, valamint a hozzá tartozó szervezetek és vállalkozások részére, ami – tekintettel az alapítvány félállami jellegére, valamint arra, hogy az alapítvány a vezető közvetlen ellenőrzése alatt állt – közvetetten az iráni kormánynak való pénzügyi jellegű támogatás nyújtását jelentette. Továbbá a Törvényszéknek ezen indokolás alapján lehetősége van arra, hogy felülvizsgálja a vitatott jogi aktusok megalapozottságát, amennyiben azok a felperesre az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazzák.

93 Következésképpen a jelen ügy összefüggésére tekintettel meg kell állapítani, hogy a vitatott jogi aktusokat a jogilag megkövetelt módon indokolták meg, ennélfogva el kell utasítani az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást, amennyiben az az említett jogi aktusok megsemmisítésére irányul.

94 Az előző tényezők összességére tekintettel helyt kell adni az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogásnak, amennyiben az a vitatott határozatnak abban a részében való megsemmisítésére irányul, amely a felperesre az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza (fenti 86. pont), és el kell utasítani az azt meghaladó részében (fenti 87. és 93. pont).

A védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértéséről

95 A védelemhez való jognak a korlátozó intézkedések elfogadását megelőző eljárás során történő tiszteletben tartásához való alapvető jogot kifejezetten rögzíti az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja, amely Chartának az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése a Szerződésekkel megegyező jogi kötőerőt ismer el (lásd: 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve megköveteli egyrészt, hogy az érdekelt személlyel vagy szervezettel közöljék a számára sérelmet okozó jogi aktust megalapozó, őt terhelő bizonyítékokat, másrészt pedig lehetőséget kell adni az érdekelt személynek vagy szervezetnek arra, hogy az e bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját megfelelően kifejthesse (lásd ebben az értelemben: 2006. december 12-i Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran kontra Tanács ítélet, T-228/02, EU:T:2006:384, 93. pont).

97 Valamely személy vagy szervezet nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek vagy szervezetek jegyzékében történő fenntartására vonatkozó határozat elfogadásának keretében a Tanácsnak tiszteletben kell tartania e személy vagy e szervezet előzetes meghallgatáshoz való jogát, amikor új bizonyítékokat hoz fel vele szemben, nevezetesen olyanokat, amelyek nem szerepeltek a nevének az e jegyzékbe történő felvételére vonatkozó eredeti határozatban (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Franciaország kontra People’s Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 62. pont; 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 42. és 43. pont).

– A vitatott határozatról

98 2011. december 5-én a Tanács egyedileg közölte a felperessel a vitatott határozatnak a fenti 16. pontban említett kiegészítő indokolását.

99 Ami a felperesre a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett „ellenőrzés” kritériumának alkalmazását illeti, a fenti 82. pontból következik, hogy a vitatott határozat indokolása elegendő volt.

100 Egyébiránt a Tanács jelzi, hogy minden olyan okirati bizonyítékot közölt a felperessel, amelyekre ezt az indokolást alapította (fenti 13. pont).

101 Ellentétben a 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélettel (T-15/11, EU:T:2012:661, 72–79. pont) (fenti 77. pont) megsemmisített jogi aktusok esetével, a felperes tehát a vitatott határozat esetében megfelelően vitathatta az „ellenőrzés” kritériumának vele szembeni alkalmazására vonatkozó indokolás megalapozottságát, valamint az azt alátámasztó bizonyítékokat, és ezt az ezen határozat elfogadása előtt is megtehette különösen a 2012. január 23-i (fenti 17. pont) és a 2014. április 14-i levélben (fenti 22. pont). A felperes továbbá hatékonyan gyakorolhatta a jogorvoslathoz való jogát ugyanezen indokolás megalapozottságát illetően, amint azt a jelen kereset igazolja.

102 Ellenben amennyiben a vitatott határozat a felperessel szemben az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza, a fenti 86. pontból következik, hogy a vitatott határozat indokolása elégtelen volt. Következésképpen a felperesnek nem volt lehetősége a jelen kereset előterjesztése előtt vagy e kereset keretében arra, hogy megfelelően vagy hatékonyan vitassa e kritérium helyzetére való alkalmazásának megalapozottságát.

103 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat, amennyiben a felperessel szemben az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza, sérti a védelemhez való jogát, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, de nem sérti ugyanezen jogokat, amennyiben a felperessel szemben az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza.

104 Helyt kell tehát adni a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértésére alapított kifogásnak, amennyiben az a vitatott határozatnak abban a részében való megsemmisítésére irányul, amely a felperesre az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza, és el kell utasítani az azt meghaladó részében, amennyiben az a vitatott határozatnak abban a részében való megsemmisítésére irányul, amely a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza.

– A vitatott jogi aktusokról

105 2014. szeptember 1-jén a Tanács egyedileg közölte a felperessel a vitatott jogi aktusoknak a fenti 24. pontban kifejtett indokolását.

106 A fenti 93. pontból következik, hogy ez az indokolás az ítélkezési gyakorlat követelményeire tekintettel elegendőnek tekinthető mind a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett „ellenőrzés” kritériumának, mind pedig a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontjában kifejtett, „az iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának felperesre való alkalmazását illetően.

107 Egyébiránt a Tanács jelzi, hogy minden olyan okirati bizonyítékot közölt a felperessel, amelyekre ezt az indokolást alapította (fenti 25. pont).

108 A felperes vitathatta ezt az indokolást, valamint az azt alátámasztó bizonyítékokat, és ezt a vitatott jogi aktusok elfogadása előtt is megtehette különösen a 2014. szeptember 17-i (fenti 26. pont) és a 2015. január 15-i levélben (fenti 30. pont).

109 A felperes emellett hatékonyan gyakorolhatta a jogorvoslathoz való jogát a jelen kereset keretében többek között arra hivatkozva, hogy „nem támogat[ta] a kormányt pénzügyileg jelentősebb mértékben, mint a világon bármely más központi bank”, valamint hogy „még kevésbé nyújt[ott] a megtámadott jogi aktusokban említett segítséget, nevezetesen az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységekkel összefüggő segítséget”.

110 Következésképpen a vitatott jogi aktusok elfogadásakor teljes mértékben tiszteletben tartották a felperes védelemhez való jogát, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát.

111 Ennélfogva el kell utasítani a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértésére alapított kifogást, amennyiben az a vitatott jogi aktusok megsemmisítésére irányul.

112 Az előző tényezők összességéből az következik, hogy az első jogalapnak csak a vitatott határozatra vonatkozó részében kell helyt adni, amennyiben az a felperessel szemben az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazza. Az első jogalapot az ezt meghaladó mértékben el kell utasítani.

113 Amennyiben a megtámadott jogi aktusokban az „ellenőrzés” kritériumának, valamint a vitatott jogi aktusokban az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumának a felperesre való alkalmazását nem érintik a fenti 87., 94. és 104. pontban megállapított jogellenességek, ez utóbbiak nem igazolhatják az említett jogi aktusok megsemmisítését. A korlátozó intézkedések elfogadásáról szóló határozatok jogszerűségének a felülvizsgálatát illetően ugyanis a Bíróság megállapította, hogy – tekintettel azok megelőző jellegére – amennyiben az uniós bíróság úgy ítéli meg, hogy az említett indokok legalább egyike kellően pontos és konkrét, alá van támasztva, valamint hogy önmagában elegendő alapot képez e határozat alátámasztásához, az a körülmény, hogy a többi indok nem ilyen, nem igazolhatja az említett határozat megsemmisítését (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130. pont).

114 Következésképpen a második jogalap elemzésére kell rátérni annak a vizsgálatára való szorítkozással, hogy amennyiben a Tanács a megtámadott jogi aktusokban az „ellenőrzés” kritériumát, valamint a vitatott jogi aktusokban az „atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazta, e jogi aktusok összességét illetően tévesen alkalmazta-e a jogot.

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított második jogalapról

115 A felperes azt kifogásolja, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát vétett, amikor a megtámadott jogi aktusok felülvizsgálatát követően úgy határozott, hogy továbbra is szerepelteti a felperes nevét a vitatott jegyzékben. A felperes megjegyzi, hogy pusztán azok az indokok, amelyeket az ezen jegyzékbe vétel fenntartásának igazolása érdekében közöltek vele, tévesek, mivel a felperes nem kapcsolódik a „Daftar” érdekeihez, és nem járul hozzá „a rezsim stratégiai érdekeinek”, vagy pontosabban az atomfegyverek elterjedésének finanszírozásához sem. A Tanács elmulasztotta figyelembe venni azt, hogy a felperes rendes magánbankként szerveződik és működik. Az igazgatóságának tagjait szakértelmük és képességeik alapján választották, és közülük egyiket sem nevezte ki a „Daftar”, illetve azok nem kapcsolódnak ez utóbbihoz. A felperes által biztosított szolgáltatásokat és kölcsönöket magánjogi jogalanyoknak, magánszemélyeknek és vállalkozásoknak, mintsem közjogi jogalanyoknak nyújtották. Jóllehet az alapítvány továbbra is a felperes fő részvényese, ez nem igazolhatja nevének a vitatott jegyzékben való további szerepeltetését, ugyanis mind az alapítvány, mind pedig a Daftar a

kormányhoz vagy az iráni végrehajtó hatalomhoz képest önállóan működik vagy intézményi és szervezeti okokból, vagy pedig az iráni alkotmány 57. cikkében meghatározott, a hatalommegosztás alkotmányos elve alapján. A Tanács a jelen esetben nem azt az egyetlen kritériumot alkalmazta, amely az ítélkezési gyakorlat szerint felhatalmazna pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedésnek valamely személlyel vagy szervezettel szembeni elfogadására, nevezetesen az iráni kormánynak nyújtott támogatás kritériumát, amely ráadásul nem lehet csak közvetett, hanem annak szükségszerűen közvetlennek kell lennie. Ahogyan Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága hatóságainak, a Tanácsnak is le kellene vonnia a következtetéseket a 2014. június 4-i Sina Bank kontra Tanács ítéletből (T-67/12, nem tették közzé, EU:T:2014:348), amely előírja a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, vele szemben hozott intézkedés megszüntetését.

116 A Tanács cáfolja a felperes érveit és azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a második jogalapot mint megalapozatlant.

117 Amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, a valamely személyt vagy szervezetet érintő korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktus bírósági felülvizsgálata többek között azt követeli meg, hogy az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy a kérdéses jogi aktus kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett jogi aktus alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, aminek folytán a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy megalapozottak-e ezen indokok, vagy legalább azok közül egy, ugyanezen jogi aktus alátámasztására önmagában elengedőnek tekintett indok megalapozott-e (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

118 E célból az uniós bíróság feladata e vizsgálat elvégzése úgy, hogy adott esetben az Unió illetékes hatóságát az ilyen vizsgálathoz releváns – bizalmas vagy nem bizalmas jellegű – információk vagy bizonyítékok szolgáltatására kéri (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Vitatás esetén ugyanis az Unió illetékes hatóságának kell az érintett személlyel vagy szervezettel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek vagy szervezetnek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 Elöljáróban a fenti 117–119. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Törvényszék által a jelen esetben gyakorolt felülvizsgálat nem a nyilvánvaló értékelési hibával kapcsolatos felülvizsgálatra korlátozódik. Következésképpen nem szükséges annak a ténynek jelentőséget tulajdonítani, hogy a felperes szerint a Tanács által vétett hiba nyilvánvaló.

A vitatott határozatról

121 Amint az a fenti 75. és 78–81. pontban megjegyzésre került, a vitatott határozatnak a fenti 5., illetve 16. pontban kifejtett eredeti, illetve kiegészítő indokolásából kitűnik, hogy az említett határozat különösen a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett „ellenőrzés” kritériumának a felperesre való alkalmazásán, és pontosabban azon a körülményen alapul, hogy a felperes az alapítvány, és ez utóbbin keresztül a vezető ellenőrzése alatt állt.

122 A felperes érveit lényegében úgy lehet érteni, hogy azok azt kifogásolják, hogy a Tanács a vitatott határozatban értékelési hibát követett el annak megállapításával, hogy a felperes olyan személy vagy szervezet ellenőrzése alatt állt, aki, illetve amely úgy minősül, mint aki, illetve amely a 2010/413

határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, azzal közvetlen kapcsolatban áll, vagy ahhoz támogatást biztosít.

123 E tekintetben az „ellenőrzés” kritériumának alkalmazása olyan nem elhanyagolható kockázat fennállásán alapul, hogy amikor valamely olyan személy vagy szervezet pénzeszközeit fagyasztják be, aki, illetve amely úgy minősül, mint aki, illetve amely az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, e személy vagy szervezet nyomást gyakorol a tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló személyekre és szervezetekre a rá vonatkozó intézkedések hatásának megkerülése érdekében azáltal, hogy arra ösztönzi őket, hogy vagy utalják át neki közvetlenül vagy közvetve a pénzeszközeiket, vagy valósítsanak meg olyan ügyleteket, amelyeket ő maga nem tud megvalósítani a pénzeszközei befagyasztása miatt (lásd ebben az értelemben: 2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58. pont). E kockázatra tekintettel valamely személy vagy szervezet – akinek, illetve amelynek a pénzeszközeit befagyasztották – általa ellenőrzött személyek és szervezetek pénzeszközeinek befagyasztása szükséges és megfelelő intézkedés a meghozott intézkedések hatékonyságának biztosítása és annak garantálása érdekében, hogy ezen intézkedéseket ne kerüljék meg (lásd ebben az értelemben: 2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58. pont).

124 A 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja ezért előírja a Tanács számára bármely olyan személy vagy szervezet pénzeszközeinek befagyasztását, aki, illetve amely olyan személy vagy szervezet ellenőrzése alatt áll, aki, illetve amely úgy minősül, mint aki, illetve amely az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, azzal közvetlen kapcsolatban áll vagy ahhoz támogatást biztosít, anélkül hogy az ilyen alapon elfogadott intézkedést azzal kellene indokolni, hogy az ellenőrzött személy vagy szervezet maga részt vesz az atomfegyverek említett elterjedésében (lásd ebben az értelemben: 2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 39. és 40. pont).

125 A 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdése a) pontjának szövegére tekintettel, amely olyan személyekre és szervezetekre vonatkozik, akik, illetve amelyek a nyelvi változatok szerint úgy „minősülnek”, vagy akiket, illetve amelyeket úgy „azonosítottak”, mint akik, illetve amelyek részt vesznek az atomfegyverek elterjedésében, valamint „az ellenőrzés” kritériumának alkalmazására vonatkozó, a fenti 123. és 124. pontban idézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Tanácsnak csak olyan személyekkel és szervezetekkel szemben engedélyezett a korlátozó intézkedések elfogadása, akiknek, illetve amelyeknek a nevét azzal az indokkal vették fel a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek jegyzékébe, hogy olyan személyek vagy szervezetek ellenőrzése alatt állnak, akik, illetve amelyek úgy „minősülnek”, vagy akiket, illetve amelyeket úgy „azonosítottak”, mint akik, illetve amelyek az atomfegyverek elterjedésében közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak.

126 A Törvényszék írásbeli kérdésére (fenti 42. pont) adott válaszában a Tanács jelezte, hogy a vitatott határozat elfogadásakor sem az alapítvány, sem pedig a vezető neve nem szerepelt a vitatott jegyzékben, amely azon személyek vagy szervezetek nevét tartalmazta, akik, illetve amelyek hivatalosan úgy „minősülnek”, vagy akiket, illetve amelyeket úgy „azonosítottak”, mint akik, illetve amelyek a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az atomfegyverek elterjedésében közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak, és ezen oknál fogva olyan korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állniuk, mint a pénzeszközeik befagyasztása. Következésképpen a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó szankciók megkerülésének kockázata – amint az a fenti 123. pontban felidézésre került –, amely általában igazolja „az ellenőrzés” kritériumának alkalmazását, a jelen esetben nem áll fenn.

127 Mivel a Tanács nem vette fel a vezető és az alapítvány nevét a vitatott jegyzékbe a vitatott határozat elfogadásakor, nem rendelkezett felhatalmazással az említett határozat elfogadására, amennyiben ez utóbbi a felperesre „az ellenőrzés” kritériumát alkalmazza.

128 Bármely más megoldás egyébként rendkívül kedvezőtlen eljárási helyzetbe hozná a felperest a védelemhez való jogának és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának a szempontjából, mivel a vele szemben hozott korlátozó intézkedések vitatása érdekében arra kényszerülhetne, hogy a vezetőnek és az alapítványnak az atomfegyverek elterjedésében fennálló felelősségét vitassa, anélkül hogy elvárhatná, hogy e tekintetben a vezető és az alapítvány segítse, akivel, illetve amellyel szemben semmilyen korlátozó intézkedést nem fogadtak el.

129 A Tanács tehát értékelési hibát vétett a vitatott határozatban azzal, hogy a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazta.

130 Következésképpen helyt kell adni e tekintetben a második jogalapnak, és meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat nem megalapozott, amennyiben az a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazza.

131 A vitatott határozatot tehát meg kell semmisíteni mint részben nem kellően indokolt (fenti 87. pont) és a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvével, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való joggal ellentétes határozatot (fenti 104. pont), és mint részben megalapozatlant (fenti 130. pont).

A vitatott jogi aktusokról

132 Amint az a fenti 90. és 91. pontban megjegyzésre került, a vitatott jogi aktusoknak a fenti 24. pontban kifejtett indokolásából kitűnik, hogy az említett indokolás különösen a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában kifejtett „ellenőrzés” kritériumának a felperesre való alkalmazásán, és e tekintetben pontosabban azon a körülményen alapul, hogy a felperes az alapítvány, és ez utóbbin keresztül a vezető ellenőrzése alatt állt.

133 A felperes érveit lényegében úgy lehet érteni, hogy azok azt kifogásolják, hogy a Tanács a vitatott határozatban értékelési hibát vétett annak megállapításával, hogy a felperes olyan személy vagy szervezet ellenőrzése alatt állt, aki, illetve amely úgy minősül, mint aki, illetve amely a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az atomfegyverek elterjedésében közreműködik, azzal közvetlen kapcsolatban áll vagy ahhoz támogatást biztosít.

134 A fenti 123–125. pontban kifejtett okokból a Tanácsnak csak olyan személyekkel és szervezetekkel szemben engedélyezett a korlátozó intézkedések elfogadása, akik, illetve amelyek olyan személyek vagy szervezetek ellenőrzése alatt állnak, akiknek, illetve amelyeknek a nevét felvették a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek jegyzékébe mint olyan személyeket vagy szervezeteket, akik, illetve amelyek úgy „minősülnek” vagy akiket, illetve amelyeket úgy „azonosítottak”, mint akik, illetve amelyek az atomfegyverek elterjedésében közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak.

135 A Törvényszék írásbeli kérdésére (fenti 42. pont) adott válaszában a Tanács elismerte, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadásakor sem az alapítvány, sem pedig a vezető neve nem szerepelt a vitatott jegyzékben, amely azok személyek vagy szervezetek nevét tartalmazta, akik, illetve amelyek hivatalosan úgy minősülnek vagy akiket, illetve amelyeket úgy azonosítottak, mint akik, illetve amelyek a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az atomfegyverek elterjedésében közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak. Következésképpen a Tanács nem rendelkezett felhatalmazással e jogi aktusok elfogadására, amennyiben azok a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazták.

136 A Tanács tehát a vitatott jogi aktusokban értékelési hibát vétett azzal, hogy a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazta.

137 Ebből következően a vitatott jogi aktusok nem megalapozottak, amennyiben azok a felperesre az „ellenőrzés” kritériumát alkalmazzák.

138 Mivel azonban a vitatott jogi aktusok két különböző kritérium alkalmazásán alapulnak, ez az egyetlen érdemi hiba nem elegendő az említett jogi aktusok megsemmisítésének igazolásához a fenti 113. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, amely szerint a korlátozó intézkedéseket előíró szabályozás által meghatározott egyetlen kritérium tiszteletben tartása elegendő ezen intézkedések alkalmazásának igazolásához.

139 Amint az ugyanis a fenti 90. pontban megjegyzésre került, a vitatott jogi aktusoknak a fenti 24. pontban kifejtett indokolásából kitűnik, hogy e jogi aktusok a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontjában kifejtett, „az iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának a felperesre való alkalmazásán, és pontosabban azon a körülményen is alapulnak, hogy a felperes „pénzügyi szolgáltatásokat nyújt[...] a[z] [...] Alapítvány[...], valamint a hozzá tartozó szervezetek és vállalkozások részére”.

140 Amennyiben a Tanács beadványaiban a felperes által „osztalékok és bónusz” alapítvány javára teljesített kifizetésére és különösen arra a tényre hivatkozik, hogy a felperes alapszabályából, valamint a 2010. március 20-án lezárt adóévben fennálló pénzügyi kimutatásaiból – amelyeket a keresetlevél mellékleteként nyújtottak be – kitűnik, hogy az alapítvány a felperes részvényeseként jelentős osztalékokban és bónuszban részesült, ezek az érvek nem vehetők figyelembe, mivel nem a vitatott jogi aktusokban annak érdekében felhozott sajátos indokoláshoz kapcsolódnak, hogy igazolják az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának – nevezetesen hogy a felperes „pénzügyi szolgáltatásokat nyújt[...] a[z] [...] Alapítvány[...], valamint a hozzá tartozó szervezetek és vállalkozások részére” – a felperessel szembeni alkalmazását.

141 Osztalékoknak vagy bónusznak valamely társaság által a részvényeseinek történő kiosztása ugyanis nem azonosítható azzal, hogy e társaság pénzügyi szolgáltatást nyújt részvényeseinek. Ezen érvelés ürügyén próbál tehát a Tanács azon bizonyítékoktól eltérő bizonyítékokra hivatkozni, amelyek alapján a vitatott jogi aktusokat elfogadta.

142 Márpedig a megtámadott jogi aktusok jogszerűsége csak azon ténybeli és jogi elemek alapján vizsgálható, amelyek alapján azokat elfogadták, és a Törvényszék nem tehet eleget a Tanács által arra történő felhívásnak, hogy véglegesen megváltoztassa az e jogi aktusok alapjául szolgáló indokolást (lásd ebben az értelemben: 2012. október 26-i Oil Turbo Compressor kontra Tanács ítélet, T-63/12, EU:T:2012:579, 29. pont).

143 Következésképpen a Tanácsnak az osztalékok vagy bónusz alapítványnak való kiosztására alapított érvei nem vehetők figyelembe a vitatott jogi aktusok megalapozottságának értékeléséhez, amennyiben azok a felperesre „az iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazzák.

144 Mindenesetre a Tanács csak osztalékoknak és bónusznak a felperes által az alapítványnak történő kiosztására hivatkozik, miközben a vitatott jogi aktusok indokai a felperes által nemcsak maga az alapítvány, hanem még a hozzá tartozó „szervezetek és vállalkozások” részére nyújtott pénzügyi szolgáltatásokra is hivatkoznak.

145 Továbbá a Tanács írásbeli beadványaiban hivatkozik arra, hogy a felperes alapszabályából, valamint a 2010. március 20-án lezárt adóévben fennálló pénzügyi kimutatásaiból kitűnik, hogy az alapítvány a felperes részvényeseként „több olyan ügyletben részt vesz, amelyben [a felperes] közreműködik”.

146 A felperes úgy érvel, hogy „a Tanács nem adott elő semmilyen azt igazoló hivatalos bizonyítékot, hogy [a felperes] elsőbbséget adott valamely állami szervnek vagy állami vállalkozásnak”, és megjegyzi, hogy „[s]zámadatai és [b]eszámolói megerősítik, hogy kölcsön[e]inek, hitel[e]inek és egyéb szolgáltatás[a]inak csaknem teljességét magánszemélyek és magántőke-társaságok, mintsem a kormány és közjogi jogalanyok számára ajánlja (és ezeket magánszemélyek és magántőke-társaságok, mintsem a kormány és közjogi jogalanyok használják)”, és hogy „[...] szolgáltatásait és kölcsön[e]it magánszemélyek és vállalkozások klasszikus ügyfélköre, nem pedig a kormány és nemzeti intézmények és vállalkozások számára ajánlja (és ezeket magánszemélyek és vállalkozások klasszikus ügyfélköre, nem pedig a kormány és nemzeti intézmények és vállalkozások használják)”, és e tekintetben hivatkozik fő ügyfeleinek listájára a 2010 márciusa és novembere közötti időszak tekintetében, amely lista a keresetlevél mellékletében szerepel.

147 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy „az iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériuma, amely az Iráni Iszlám Köztársasággal szembeni nyomásgyakorlás megerősítése érdekében kiterjeszti a korlátozó intézkedések hatályát, csak valamely személy vagy szervezet olyan tevékenységére vonatkozik, amely – az atomfegyverek elterjedésével való minden közvetlen vagy közvetett kapcsolattól függetlenül – mennyiségi vagy minőségi jelentőségénél fogva elősegítheti az ilyen elterjedést úgy, hogy az iráni kormánynak erőforrások vagy anyagi, pénzügyi vagy logisztikai segítség formájában támogatást nyújt az e tevékenység folytatásának a lehetővé tételéhez (lásd ebben az értelemben: 2014. július 16-i National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, T-578/12, nem tették közzé, EU:T:2014:678, 118–120. pont, 140. és 141. pont). Az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériuma tehát nem az iráni kormánynak nyújtott támogatás valamennyi formájára – legyen az minimális vagy szimbolikus –, hanem kizárólag a támogatás azon formáira vonatkozik, amelyek mennyiségi vagy minőségi jelentőségüknél fogva lehetővé tehetik az említett kormánynak az atomfegyverek elterjesztésének folytatását. Az iráni kormánnyal szembeni nyomásgyakorlás céljával összefüggésben – hogy ez utóbbi abbahagyja az atomfegyverek elterjesztését - az uniós bíróság felülvizsgálata alatt értelmezett vitatott kritérium ezért objektív módon meghatározza azon személyek és szervezetek körülhatárolt kategóriáját, akik, illetve amelyek a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések hatálya alá tartozhatnak (lásd ebben az értelemben: 2014. július 16-i National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, T-578/12, nem tették közzé, EU:T:2014:678, 119. pont).

148 A jelen esetben a Tanács nem azt állítja, hogy a felperes közvetlenül pénzügyi támogatást nyújt az iráni kormánynak, hanem azt, hogy a felperes ilyen támogatást nyújt az „alapítványon keresztül”. Ezért a vitatott jogi aktusok indokolásában jóllehet az alapítványt úgy minősítették, hogy az „a [...] vezető közvetlen ellenőrzése alatt álló jelentős iráni félállami szervezet”, egész egyszerűen nem egyenlő az iráni kormánnyal.

149 Az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának ilyen közvetett alkalmazása a fenti 147. pontban felidézett, az említett kritériummal követett célra tekintettel csak akkor igazolt, ha bizonyításra került, hogy a közreműködőként eljáró személy vagy szervezet vagy maga nyújt a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében az iráni kormánynak támogatást, vagy pedig az említett kormány eszközévé válik az atomfegyverek elterjesztésének folytatásához.

150 A jelen esetben nem került bizonyításra, hogy az alapítvány a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében támogatást nyújtott az iráni kormánynak.

151 A Tanács által felhozott az a puszta körülmény, hogy az alapítvány „a [...] vezető közvetlen ellenőrzése alatt álló jelentős iráni félállami szervezet”, nem elegendő annak bizonyításához, hogy támogatást nyújtott az iráni kormánynak, amely mennyiségi vagy minőségi jelentőségénél fogva lehetővé tehetné e kormánynak az atomfegyverek elterjesztésének folytatását, amint azt a fenti 147. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat megköveteli, vagy annak a bizonyításához, hogy az alapítvány az atomfegyverek elterjesztésével kapcsolatos politika iráni kormány általi folytatásának eszköze.

152 Továbbá az alapítvány nevét a Tanács nem vette fel a vitatott jegyzékbe azon személyek és szervezetek közé, akik, illetve amelyek úgy minősülnek, vagy akiket, illetve amelyeket úgy azonosítottak, mint akik, illetve amelyek a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében támogatást nyújtanak az iráni kormánynak, vagy azon személyek és szervezetek közé, akik, illetve amelyek a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az atomfegyverek elterjedésében közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak.

153 Végül a jelen eljárás keretében a Tanács nem nyújtott be semmilyen olyan bizonyítékot, amely azt igazolná, hogy az alapítvány támogatást nyújtott az iráni kormánynak, vagy az atomfegyverek elterjedésében közreműködött, azzal közvetlen kapcsolatban állt vagy ahhoz támogatást biztosított.

154 Azok a feltételek, amelyek igazolnák az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumának a felperesre való közvetett alkalmazását (fenti 149. pont), a jelen esetben tehát nem teljesülnek.

155 Ezért meg kell állapítani, hogy a Tanács a vitatott jogi aktusokban értékelési hibát vétett, amikor a felperesre az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazta.

156 Következésképpen, és anélkül, hogy szükséges lenne azt vizsgálni, hogy a felperes nyújtott-e pénzügyi szolgáltatásokat az alapítványnak, helyt kell adni a második jogalapnak, és meg kell állapítani, hogy a vitatott jogi aktusok nem megalapozottak, amennyiben azok a felperesre az „iráni kormánynak nyújtott támogatás” kritériumát alkalmazzák.

157 A vitatott jogi aktusokat tehát mint megalapozatlanokat meg kell semmisíteni.

158 A fenti 131. és 157. pontban levont következtetésekre tekintettel teljes egészében helyt kell adni a jelen keresetnek és meg kell semmisíteni az összes megtámadott jogi aktust.

A megtámadott jogi aktusok megsemmisítésének időbeli hatályáról

159 Amint azt a Tanács a Törvényszék írásbeli kérdésére (fenti 42. pont) adott válaszában jelezte, a felperes nevének a vitatott jegyzékbe való felvételének joghatásai a 2015/1863 határozat alkalmazása kezdetének időpontjáról szóló, 2016. január 16-i (KKBP) 2016/37 tanácsi határozat (HL 2016. L 11., 1. o.) 1. cikkének megfelelően a 2016. január 16-tól alkalmazandó, a 2015. október 18-i (KKBP) 2015/1863 tanácsi határozattal (HL 2015. L 274., 174. o.) módosított 2010/413 határozat 26. cikke (5) bekezdésének megfelelően felfüggesztésre kerültek. Ugyanakkor amíg a felperes neve a 2015/1008 határozat és a 2015/1001 végrehajtási rendelet alapján továbbra is szerepel a vitatott jegyzékben, fennáll a veszély, hogy ismét alkalmazzák a vele szemben hozott korlátozó intézkedéseket, amennyiben az Iráni Iszlám Köztársaság nem teljesíti azokat a kötelezettségvállalásokat, amelyeket a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, a Kínai Népköztársaság, az Amerikai Egyesült Államok, valamint az Oroszországi Föderáció tekintetében vállalt az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének támogatásával egy olyan közös cselekvési terv keretében, amely meghatározza a követendő utat az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos hosszú távú átfogó megoldás megtalálása érdekében.

160 Ami a 2015/1001 végrehajtási rendeletet illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése értelmében és az EUMSZ 280. cikktől eltérve, a Törvényszék valamely rendeletet semmissé nyilvánító határozata csak az ezen alapokmány 56. cikkének első bekezdésében említett határidő lejártának napjától vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtottak be – a fellebbezés elutasításának napjától lép hatályba.

161 A jelen esetben a 2015/1001 végrehajtási rendelet az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése értelmében rendeleti jellegű, mivel 2. cikke előírja, hogy teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban, ami a rendelet EUMSZ 288. cikkben előírt joghatásainak felel meg (lásd ebben az értelemben: 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 121. pont). Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése tehát valóban alkalmazandó a 2015/1001 végrehajtási rendeletre.

162 A Tanácsnak tehát az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikke második bekezdésének megfelelően a jelen ítélet kihirdetésétől számítva két hónap – amely határidő a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbodik – áll rendelkezésére ahhoz, hogy orvosolja a megállapított jogsértéseket a 2015/1001 végrehajtási rendeletet illetően úgy, hogy adott esetben újabb korlátozó intézkedéseket fogad el a felperessel szemben.

163 Ami a 2015/1008 határozatot illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyeket véglegesnek kell minősíteni. A jelen esetben a 2015/1001 végrehajtási rendelet megsemmisítését kimondó határozat hatálybalépésének időpontja és a 2015/1008 határozat joghatásai megszűnésének időpontja közötti különbség fennállása súlyosan sértheti a jogbiztonságot, mivel a 2015/1008 határozat és a 2015/1001 végrehajtási rendelet a felperessel szemben azonos korlátozó intézkedéseket ír elő. Fenn kell tehát tartani a 2015/1008 határozat joghatásait, amennyiben az továbbra is szerepelteti a felperes nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzékben a jelen ítéletnek a 2015/1001 végrehajtási rendeletet megsemmisítő részében való hatálybalépéséig, amennyiben e végrehajtási rendelet továbbra is szerepelteti a felperes nevét a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 6-i Persia International Bank kontra Tanács ítélet, T-493/10, EU:T:2013:398, 129. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

164 Mivel a többi jogi aktus már nem vált ki aktuális joghatásokat, azokat az EUMSZ 264. cikk második bekezdésének alkalmazása nem érinti.

A költségekről

165 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Tanács pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék megsemmisíti a Sina Bank nevének a 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozattal módosított, az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat II. mellékletében, valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben való további szerepeltetésére vonatkozó, az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010/413/KKBP tanácsi határozatban, illetve az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU tanácsi rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek részére szóló, 2014. március 15-i értesítésből kitűnő, az Európai Unió Tanácsának határozatát.**

2) **A Törvényszék megsemmisíti a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2014. november 7-i 2014/776/KKBP tanácsi határozatot, a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2014. november 7-i 1202/2014/EU tanácsi végrehajtási rendeletet, a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2015. június 25-i (KKBP) 2015/1008 tanácsi határozatot, valamint a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2015. június 25-i (EU) 2015/1001 tanácsi végrehajtási rendeletet, amennyiben e jogi aktusok továbbra is szerepeltetik a Sina Bank nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében vagy a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékben.**

3) **A Törvényszék a 2015/1008 határozat joghatásait a Sina Bank tekintetében hatálybalépése napjától az ezen ítélettel szembeni, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 56. cikkének első bekezdésében előírt fellebbezési határidő lejártának napjáig, vagy – ha e határidőn belül a jelen ítélet ellen fellebbezést nyújtanak be – e fellebbezés elutasításának napjáig fenntartja.**

4) **A Törvényszék kötelezi a Tanácsot a költségek viselésére.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. október 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

1. Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések 2

2. A felperest érintő korlátozó intézkedések 2

A jelen kereset előterjesztését követően bekövetkezett tények 4

Az eljárás és a felek kérelmei 5

A jogkérdésről 7

1. Az elfogadhatóságról 7

Az első kereseti kérelem elfogadhatóságáról, amennyiben az a 267/2012 rendelet IX. mellékletének a felperesre vonatkozó részében való megsemmisítésére vonatkozik 7

A harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról 8

2. Az ügy érdeméről 10

Az indokolási kötelezettségnek, a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértésére alapított első jogalapról 10

Az indokolási kötelezettség megsértéséről 10

– A vitatott határozatról 11

– A vitatott jogi aktusokról 13

A védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megsértéséről 14

– A vitatott határozatról 15

– A vitatott jogi aktusokról 15

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított második jogalapról 16

A vitatott határozatról 17

A vitatott jogi aktusokról 19

A megtámadott jogi aktusok megsemmisítésének időbeli hatályáról 22

A költségekről 23